

ב"ה

מנחם אב

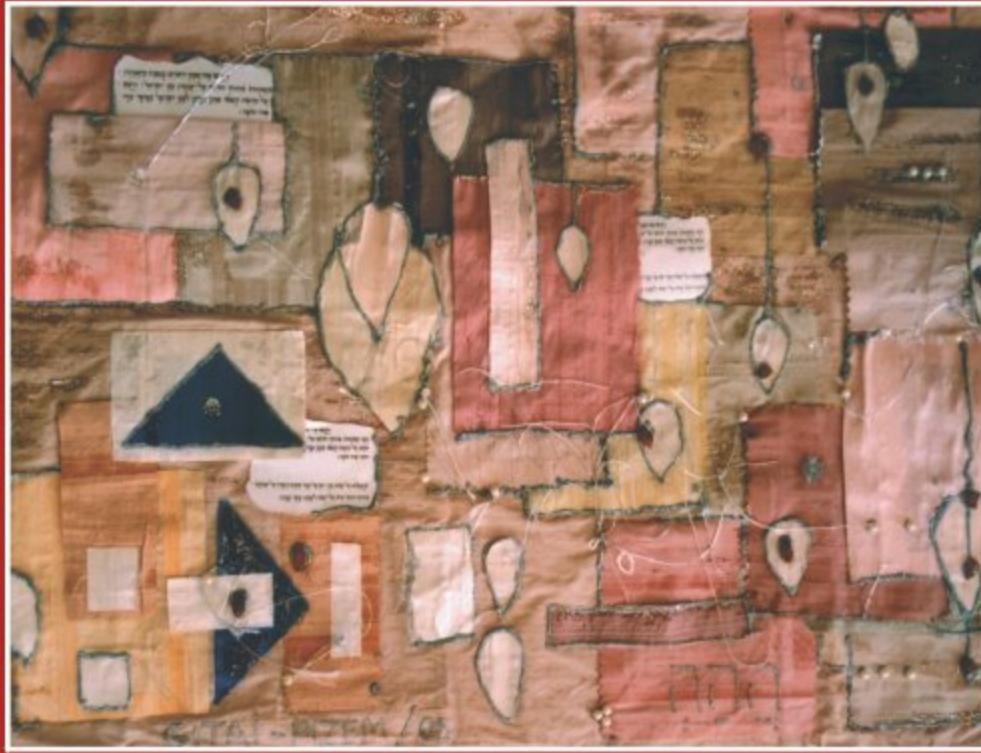
כ = שמט

האות כ' מסמלת את כוכב השמש.
 ב - שבתאי   כ - שפט
 ג - זדק   פ - נוגה
 ד - מדרים   ר - כוכב
 ת - לבנה

ט = אריה

האות ט מסמלת את חודש מנחם-אב וחותם הסמוכה
 וארגוניות השמש, החיים והאור.

חיה לחודש מנחם אב

"זך צריך להיות אצל החסידים – שבכל זמן צריכים ללמד (או עכ"פ לדבר) אחוזות המעלה המיוחדת בזמן זה, שע"י זה ממשיכים ומגלים הדבר למטה".

בתורת נקרא חדש זה בשם אב, מכל מקום מנהג ישראל הוא לקרוא החדש זה בשם מנחם אב. הוספת השם מנחם באה להרמז על נחמת הנאולה. החוללה העלי'ה וועלם כי עצם הירידת כללות היא, התחלה העלי'ה ממנה, התחלת תהליך הגאולה... התחלה מלפנים בראש העולם, "זרות אלוקים מרחפת על פני המים" כמאמר ר'יל' ז' ורוחו של מלך המשיח". אכן הביטוי אב בלשון הקדש משמעו שורש ומkor לכל הענינים (גם ענני קדושה).

זהה גם מה שחדש אב נקרא בשם "אב" דוקא, חרומו על עניין הרחמים כו', "ברוחם אב על בניים"- מכיוון שכליות הירידת וחזורן חדש אב, תכילתית ומטרתית להביא את בני ישואל לתקילת העלי'ה שאין למעלת ממנו" (ט"ו באב מ"ג התווע' ע' 1876)

מולו של החדש הוא אריה וכמאמיר המדרש "עליה אריה במזל אריה והחריב את אריאל (בית המקדש). כדי شيובו אריה(זה הקב"ה) במזל אריה ויבנה אריאל ("חפקתי אבלם לשzon").

ע"פ כתבי הארי"ל – החיצירוף שם היה של חדש מנחם אב הוא – ה – נ – ה. נזכר בפסוק: "הנה יד א – ד – נ – ה הינה במקנן".

חריש מנחם-אב הוא האמצעי שלשלת חדש היין, האמציע, חמוץ, גם מהבחינות חרוץניות, "אריה שאג מי לא יראה", יש בו שאגה לבקורת על העבר ונפיה נמרצת, שאגה לעתיד, של התנתנות טוביה יותר ותביעה (איש עצמו כמי שבדרכו – וכדוגמא חייה – שהיה גם תביעה מאחרים) להתקדם. עפי' האמור לעיל, בחודש זה, מתגלמים: הקוטבויות – מן הקצה אל הקצה – והשלמות, כאחת, בתנועה האלוקית, הנצחית מחד הירידה הכינור גודלה כפי שמתגלה בחטא חמרגים. מרידת ב' ה' ובמשיחו ד' א, משה רבנו ובונשו: נזירת מיתה על דור המדבר אשר באה לידי ביטוי בימות המוניות, ידועה מראש, בתאריך קבוע (ט' באב) זה במהלך 40 שנות הליכה במדבר. אותו תאריך נורא אשר בו, ביום זה נחרבו, נלקחו כמשכן (משכן לשון משכן) בית המקדש הראשון, וגם השני, עירבה לחזרות ישואל בתשובה, ובעליה למעלה מהעמד ההחתלית, הכה נמק: "מצרים ותלאיה". עליה נצחית, בגאולה הנצחית, שהננו מצפים לה. הבאה לידי ביטוי בכך שבחודש הזה באותו יום חל גם יום לידתו של מלך המשיח", מושיען של ישראל" לדיה, על כל המשמעות של מושג זה. וכן, נשא החודש את הטוב המיוחד שבו: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב" וכיוום הכהפורים.... (יום נתינת הלוחות השניים) ובתקדמת ט' ליום הכהפורים, כדי להdagש את מעלת התשובה – איתערותא דלתרוא – המהפקת מdat הדין לחסד עולם ולרב חסד.

מה נאה הרמז בציורי החדש עפי' הארי"ל-החי. "הסתת ושמע ישראל היום זהה נעשית לעם...." בקבלה על התורה והמצוות. שם היה בחסד, בנימינה של התורה, הטוב והחמים.... ובחרות בחמים. אך לשוני ישראלי(בחוי' מצרים) "הנה יד א – ד – נ – ה הינה במקנן" (של פרעה מלך מצרים ועמו) =הදברים – עריכם, שאוთם קנית, כי החשבת אותם לחשובים לראויים לקניה. אכן מכות מצרים מלמדות אותנו, שאוთו החיל, הקנן החומר לטעיגו, מתנפץ ואובד ע"י מדת הדין. העולם נברא גשמי, לא חומריא ולא שם החומר.

העjon בנקודה האמורה, מוזיר אוטנו, יעקב אבינו (בבחי' מעשה אבות סימן לבנים), אשר לו לעצמו של יעקב – י' יעקב – נקודת היהדות המתפשטת מלמטה, מן ה"עקב" עד לישראל אותיות לי ראש. לעווער חרוץני של: "...עם לבן (הארומי-אותיות – רמא) ג' ר' ת' י'...."זוטרי"ג מצוות שמרתי", (גרתי אותיות ת ר' י' ג' לכל זה" בנה יעקב אבינו ב י' ת אולם למקנהו, עשה ס ו כו ת (בנין ארעי).

כך, צעד אחר צעד, מלידת עם ישראל, ביציאת מצרים (נסן) עברו לתקופת הלחימה מתחלווי הגלות, הzdכחות הספירה ב: א נ י ה' רופאן (איי"ר) המשך, דרך מתן תורה, כירית הברית הנצחית עם ה' (סיכון) שימוש בכחות והכלים החדשניים (תורה ומצוות מן השמים), להחלפת דבר ה' בעולם, הפיכת חמימות העולם לחום של קדוצה (ת מ ז) הגענו לחודש מנחם אב, אשר בו מעמיקה ההיפה מוחזרן (תכלית המטה), לגאולה האמיתית והשלימה, לעולמה עד אין סוף. ומהלך זה עצמו מוביל למעלה יותר, לחיפוש ה"קרבת אלוקים", בחודש א ל ו ל – אני לדודי....אשר הוא עצמו – חדש הרחמים והסליחות – מהוה הכהנה ליום ההמלכה ר א ש ה שנה, לחודש השבעי המשובע (לשון שובע) במצוות. חדש אשר מזוז בראית העולם, בו עצמו, מבטאת התחלת מחדש של עלי' ענקית.

"אריה" (מזל) – סימנו של חדש מנחם אב) שאג מי לא יראה".
 א ר' י' ה: ראש תיבות: א ל ו ל, ר א ש ה שנה, י'ום הכהפורים, הווענה רביה
 כולם ברוחמים, בטוב הגאולה האמיתית והשלימה.